

Arrest

nr. 64 578 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentnummer 6481.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. WALLEYN en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 november 2010, in functie van haar Nederlandse echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris- voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 8 april 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 03.11.2010 door [L. M.] [...] van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster stelt het volgende:

“Aangezien het verblijfsrecht van verzoekster steunt op dat van haar echtgenoot in het Rijk, en de bestreden beslissing het gevolg is van deze betekend aan de echtgenoot, beroept verzoekster zich eveneens op de middelen door deze laatste aangehaald:

Waar de bestreden beslissing het verblijf weigert omdat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging zou vormen van de openbare orde, hetgeen alleen wordt afleid uit de veroordelingen die lastens hem zijn uitgesproken.

Terwijl artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet evenals de Richtlijn uitdrukkelijk stelt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren, en er geen enkel ander feitelijk of actueel element wordt aangehaald in de bestreden beslissing om een actueel gevaar voor de openbare orde te motiveren

En terwijl anderzijds geen rekening wordt gehouden met de elementen in het dossier aanwezig die er op wijzen dat een actueel gevaar voor de openbare orde onbestaande is.

Voorafgaandelijk merkt verzoeker op dat een aantal feiten die worden aangehaald in de beslissing niet blijken uit de copie van het dossier die meegedeeld werd aan verzoeker, zodat hij niet kan oordelen of deze feiten ook effectief blijken uit het dossier. Indien vastgesteld wordt dat feiten worden aangehaald die geen steun vinden in het dossier, is dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat op zichzelf de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt.

Art. 43 is een omzetting in Belgisch recht [...] van Richtlijn 2004/38 EU die een vrij verblijfsrecht waarborgt aan elke Unieburger in een andere EU-lidstaat. Bij wijze van uitzondering voorziet 27 van deze Richtlijn dat de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden kunnen beperken om redenen van openbare orde, doch in zeer specifieke voorwaarden:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”,

Deze bepaling werd letterlijk in de wet overgenomen. Er dient echter ook rekening worden gehouden met de interpretatie hieraan gegeven door het Europees Hof van Justitie. Dit stelde, o.m. in de zaak Bouchereau, dat het begrip openbare orde in dit kader strikt moet worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Hof vloeit verder voort dat naast de ernst van de feiten ook met volgende criteria

dient rekening te worden gehouden: de tijd verstreken na de gepleegde inbreuk op de openbare orde, het persoonlijk gedrag van betrokkene, kinderen en leeftijd.

De bestreden beslissing geeft toe dat de opeenvolgende veroordelingen reeds "enige tijd geleden zijn". In feite dateren de laats[t]e feiten van 13 jaar geleden (1998), en werden indertijd door tegenpartij niet beschouwd als voldoende ernstig om aanleiding te geven tot een verwijderingsmaatregel. De vestiging van verzoeker werd niet ingetrokken, doch verviel omdat hij zich vestigde buiten België. Verzoeker kon sindsdien echter steeds vrij in België reizen en hier zelfs een (secundair) verblijf aanhouden. Alleen het vestigen van zijn hoofdverblijf in het Rijk werd geweigerd.

De beslissing motiveert niet waarom een aantal geciteerde veroordelingen sinds 1988 het bewijs zouden leveren van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde:

- Veroordeling van 7.9.88 in Nederland: voor de Nederlandse overheden was deze 23 jaar(!) geleden uitgesproken veroordeling geen beletsel voor het afleveren van een bewijs van goed gedrag.

- Op 28.4.98 in de gevangenis gezeten wegens "heling": verzoeker heeft hier geen kennis van. Hij werd wel op die datum aangehouden voor de feiten die uiteindelijk gekwalificeerd werden als mededader-schap aan mensensmokkel in de veroordeling van 22.5.2002, zodat hetzelfde feit blijkbaar tweemaal wordt aangehaald.

- Op 4.1.1994 in de gevangenis gezeten wegens inbreuk op registratie van geneesmiddelen: ook hiervan heeft verzoeker geen kennis. Hij [...] kreeg voor dergelijke feiten wel een boete die naar aan-leiding van zijn latere hechtenis en omdat hij de boete niet kon betalen werd omgezet in vervangende gevangenisstraf: ook dit is uiteraard geen aanduiding dat verzoeker 17 jaar later enig acuut gevaar zou opleveren.

In de motivering wordt alleen bij het arrest van 22.5.2002 enige commentaar geleverd naar de feiten toe: het "verontrustend" karakter van deze veroordeling wordt namelijk afgeleid... uit het feit dat het "gaat om een specifiek misdrijf dat verband houdt met vreemdelingen en verblijfsvergunningen". Een maatregel lastens een Unieburger dient echter gesteund te zijn op de bedreiging voor de openbare orde in het algemeen, en niet omdat het een bedreiging zou vormen voor het specifieke beleid van tegenpartij als hoeder van de wetgeving inzake verblijf. Deze motivering is dus strijdig met de wet en de Richtlijn.

Na zijn vrijlating (zeven jaar geleden!) werd verzoeker noch in België, noch in Nederland veroordeeld of zelfs maar vervolgd, en een Nederlands bewijs van goed gedrag bevindt zich in het dossier, alsook een uittreksel van de Justitiële Documentatie waaruit dit blijkt. De periode van voorwaardelijke vrijheid is sinds lang afgelopen en wettelijk is verzoeker in de voorwaarden voor een eerherstel dat ook werd aangevraagd. Bovendien bevinden zich in het dossier de bewijzen dat hij sinds enkele jaren regelmatig is tewerkgesteld in een centrum voor geestelijke gezondheidszorg, hetgeen normaal een onberispelijk gedrag vanwege het verplegend personeel veronderstelt, dat hij gehuwd is en vader van een dochter (ook aan de echtgenote werd overigens een beslissing van weigering verblijf betekend).

Daar de tegenpartij geen rekening houdt met gedrag van verzoeker van het laatste decennium, maar enkel oog heeft voor lang geleden gepleegde feiten, maakt zij geen toepassing van het evenredigheidsbeginsel en steunt zij haar beslissing niet op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Zij is bij de beoordeling van de aanvraag niet uitgegaan van alle pertinente gegevens, stoelt haar beslissing niet op een correcte feitenvinding en is niet op evenwichtige wijze tot haar besluit gekomen."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoekster werpt op dat de beslissing die genomen werd jegens haar echtgenoot onterecht is, daar waar de ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde enkel en alleen wordt afgeleid uit veroordelingen die lastens hem zijn uitgesproken meer dan 10 jaar geleden en er geen rekening werd gehouden met de elementen in het dossier die erop wijzen dat er van een actueel gevaar voor de openbare orde geen sprake kan zijn.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat in de mate verzoekster geen enkel middel uiteenzet dat betrekking heeft op de beslissing die jegens haar werd genomen, het middel ontvankelijk is.

Ondergeschikt, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat verzoeksters echtgenoot bij de gemeente een aanvraag indiende als burger van de Unie [...]

In de beslissing van verzoeksters echtgenoot, waarbij hem het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd om redenen van openbare orde, wordt er melding gedaan van de door hem opgelopen veroordelingen en meer in het bijzonder van de veroordeling tot een gevangenisstraf van 3 jaar met drie jaar uitstel, uitgesproken door het Hof van beroep te Antwerpen dd. 22 mei 2002, omwille van het bijdragen om het binnenkomen of het verblijf in het Rijk van een vreemdeling toe te laten door gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreiging of enige andere vorm van dwang: mensenhandel.

In de beslissing van verzoeksters echtgenoot werd er eveneens verwezen naar een veroordeling in Nederland dd. 24 april 1988, tot 6 maanden gevangenisstraf voor diefstal in vereniging door middel van valse sleutels. Bij Koninklijk besluit werd hem 4 maanden kwijtgescholden. Er werd eveneens vastgesteld dat verzoeker op 26 april 1998 in de gevangenis heeft gezeten wegens mededader heling en op 04 januari 1994 wegens inbreuk registratie geneesmiddelen.

Verwijzende naar de veroordelingen en doorgebrachte tijd in de gevangenis van de echtgenoot van verzoekster, werd er gemotiveerd dat, alhoewel de opeenvolgende veroordelingen reeds van enige tijd geleden zijn, de aard van het laatste feit (dd. 22 mei 2002) zeer verontrustend is gezien het specifiek gaat om een misdrijf dat verband houdt met vreemdelingen en verblijfsvergunningen.

Hoewel verzoeksters echtgenoot gedurende jaren niet meer in België heeft verbleven en er van enige feiten in België logischerwijze dan ook geen sprake kan zijn, wordt de veroordeling van 22 mei 2002 toch als voldoende ernstig bevonden gezien de aard van de gepleegde feiten.

Er wordt in de bestreden beslissing van verzoeksters echtgenoot terecht geconcludeerd dat de beslissing om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van verzoeker en in casu evenredig is.

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te weerleggen door te verwijzen naar een ingediende aanvraag voor het bekomen van eerherstel, noch door te verwijzen naar de job van haar echtgenoot in de geestelijke gezondheidszorg.

De maatregel om verzoeksters echtgenoot niet toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België is voorzien bij Wet, dient een legitiem doel en werd noodzakelijk geacht in een democratische samenleving. De juiste verhouding werd in acht genomen.

De opmerking dat deze feiten dateren van lang geleden, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat, temeer dit mee in overweging werd genomen bij het nemen van de beslissing.

Omdat het verblijf van verzoeksters echtgenoot geweigerd werd, werd ook verzoeksters verblijf geweigerd, omdat zij zich niet bij haar echtgenoot kan voegen, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van de Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing maakt in ieder geval geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

De verwerende partij benadrukt tenslotte nogmaals dat verzoekster geen middel ontwikkel dat gericht is tegen de thans bestreden beslissing.”

2.3. De Raad kan slechts opmerken dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de in casu bestreden beslissing. Zij beperkt zich immers tot het in vraag stellen van de rechtsgeldigheid van een beslissing, die op basis van een andere rechtsgrond, genomen is ten aanzien van haar echtgenoot en waarvan niet blijkt dat deze door de Raad werd vernietigd.

Bij gebreke aan middelen gericht tegen de bestreden beslissing zelf is het beroep onontvankelijk.

3.Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK